

*Un somni
vora el mar*

Josep-Joan Miralles

Edicions del Bullent

S'han acabat les festes

algrat que sota la porxada del carrer feia ombra, el costum era acudir al pedrís de l'església, com si els sants els haguessen d'emparar d'aquell sol que queia sense compassió a les quatre de la vesprada de l'última setmana d'agost.

Diumenge passat havien acabat les festes del poble, encara alguna barrera, l'entaulat i una bona munió de mosques del corral on tancaven bous i vaques ho recordaven. I la calor, una calor que no deixava ni suar, que ofegava, que et deixava sense forces i que feia que el poble romangués quiet, silenciós, abandonat.

Ara ja només quedaven els del poble, els pocs que hi vivien tot l'any sota aquell sol xafogós, o sota la neu a l'hivern, l'altre moment en què Vistabella, allà dalt, a un pas del cel, tornava a viure.

L'ombra entrava lentament sobre el pedrís, i Agustí no sabia com ficar-se. La pedra encara romania calenta i si algun dia el sol badava les pedres, de ben segur que seria aquest. El neguit li anava en augment, no era només la calor, era tot. Pensar que tornaven a ser

quatre gats, pensar que ell també se n'aniria a acabar la secundària a la Vall d'Alba, pensar que la moto que havia heretat del germà major que l'havia heretada del seu oncle que l'havia comprada de segona mà no tirava ni cara a l'aire i sobretot pensar en Sandra, en el fet que se n'anava cap a Castelló definitivament, que no havien aclarit si eren nuvis o no ho eren perquè a ell, el cor se li desbocava quan la veia i les paraules se li embolicaven gola amunt i volia dir-li que l'estimava, que no volia que se n'anés, però no podia. Quan la va veure pujar al cotxe va empresonar tots els jocs, tots els riures, tots els balls de les festes i aquell bes a la galta en una cel·la del seu cor mentre premia a la mà el paper del mòbil. Si aquella atrotinada moto hagués funcionat, l'hauria seguida per dir-li mentre pogués que l'estimava, però clar, al cotxe també anaven son pare i sa mare.

Quan Conrad aparegué, Agustí no sabia quanta estona havia romàs al pedrís. L'ànim de Conrad no estava molt millor que el d'Agustí, l'avorriment també se li apoderava, i la calor. Això sí, Conrad sabia que allò que més afectava Agustí era la marxa de Sandra i per això el va punxar:

–Ja se n'ha anat el teu amor?... Pobret... l'ha abandonat la seua estimada. Que solet i trist s'ha quedat!... Li has fet un beset de comiat o no? –i feia aquella rialla burleta que tan bé li eixia.

–Mira, Conrad, no em toques els nassos, que ja els tinc prou inflats! –li contestà Agustí.

Conrad, després de tants anys de company de malifetes, sabia que eixes paraules dites en el to en què les

havia pronunciades Agustí significaven que ho havia de deixar córrer.

Una altra vegada va caure el silenci en aquella plaça. Quan la campana va tocar quarts, va semblar una profanació d'aquella pau que no era més que el trànsit cap a la normalitat després de l'esclat d'alegria i activitat de les festes.

–Saps alguna cosa de Jordi? –va preguntar Conrad.

–No sé res d'ell –va contestar Agustí, tot retornant del seu somni particular–. Des de dilluns que no el veig.

–No m'havia dit que se n'anés a cap lloc...

–I Miquel? –preguntà aquesta vegada Agustí.

–A Moró... ja se n'ha anat. Com son pare treballa allí... Anirà a l'institut de l'Alcora.

–Te n'adones? Ens quedem a soles, tots se'n van. Només queden els vells i els nostres pares.

–No deus parlar per tu –contestà Conrad–, perquè tu també te'n vas fora, aquí l'únic que es queda sóc jo.

–Ja veus tu, a la Vall d'Alba...

–Sí, però ja ixes. Si almenys poguérem anar junts, però a mi encara em queda un curs.

–Anem a veure si encara queda algú pel poble! –va proposar Agustí.

–Busquem Jordi, li agrada tant dormir que és capaç de no haver-se despertat encara des de diumenge.

Dit i fet, agarraren bicicleta i moto i anaren a buscar Jordi, però en passar per davant del Bar Penyagolosa veren la seua bicicleta arrimada a la paret i s'hi aturaren.

El bar no tenia aire condicionat, però el seu sostre alt, els finestrals oberts i aquelles parets de pedra grosses que semblaven soltar el fred que arreplegaven a l'hivern el feien un lloc agradable, això i l'Odiló, l'amo, que sabent que el seu bar era un dels punts de trobada del jovent aguantava la seua presència de consumidors de pipes torrades i xiclets.

Jordi estava allí, com absent, ni se n'havia adonat que els altres dos hi havien entrat, era l'únic que feia cas a la televisió de les tres tauletes de parroquians que jugaven a la botifarra aliens a l'inclement sol de la vesprada.

Agustí li pegà un calbot en arrimar-se-li.

–Òndia, que estàs fava, Agustí!, calla, seu i mira la tele que açò està de categoria.

Agustí i Conrad es miraren i com que tampoc no tenien res millor a fer, es van asseure al seu costat després d'haver demanat un parell més de bosses de pipes.

–Sembleu lloros amb tanta pipa –els va amollar Odiló–, algun dia us faré agranar a vosaltres tanta crosta.

–Com si tu agranesses... com si tu agranesses –li va contestar Conrad amb una veueta aflautada imitant un lloro.

–Si fóreu gallines, us donaria panís –replicà Odiló.

–I la teua dona, en comptes d'agranar el bar, vendria ous –sentencià Conrad que sempre la tenia amanida.

I algú del bar, entre les rialles davant aquella eixida, recordà a Odiló que amb Conradet no eixiria. L'entrada d'un representant, però, va interrompre la conversa que de bon segur hauria continuat perquè a Odiló li

agradava empipar Conrad i a Conrad li agradava que l'empipés l'Odiló.

Mentrestant, Agustí i Jordi miraven el reportatge que passaven per la televisió i que parlava d'esports d'aventura.

Quan el programa es va interrompre per passar publicitat, Jordi els explicà que havien parlat d'ales delta, de parapents i d'ultralleugers i que devia ser collonut tenir alguna cosa d'aquestes i poder fotre el camp i eixir d'aquell poble que s'anava quedant desert.

Quan repregué el programa, aquest canvià d'element. Si abans era l'aire, ara era l'aigua. En un riu d'aigües braves, jóvens uniformats amb casc, salvavides i vestits de bus serpentejaven a tota velocitat entre ràpids i congostos, remolins i tolls cristal·lins surant amb l'ajuda d'una mena d'aquests trineus de plàstic plans que ara porten els xiquets per a la neu i que es col·locaven sota la panxa.

Els se n'havien fabricat un amb una carcassa de neura que arribava a velocitats de vertigen sobre la neu en un dels assagadors més costeruts del terme i si allò era fantàstic, baixar d'aquella manera, envoltat per l'escuma d'aquella aigua i en un dia de calor com el que patien, havia de ser, necessàriament, extraordinari.

Ara, un altre grup s'equipava de la mateixa manera, el casc, el salvavides, els vestits de bus, però aquests portaven un rem cadascú. Aquell grup s'encamina cap a una barca pneumàtica, si fa no fa com aquelles que gasta la Creu Roja a la platja, o aquelles que havien vist per la teleficar-se entre els vaixells i les balenes, però sense motor.

Una jove del grup es va asseure a la part de darrere, semblava la monitora ja que els explicava com havien de remar i comportar-se dins aquella llanxa i sobretot com ho havien de fer en cas de voltar. Els altres cinc es van distribuir als costats, equilibrant el pes, i van començar a remar buscant el lloc del riu on el corrent era més impetuós. I el corrent els va arrossegar amb força i es van precipitar a una carrera sense fre en què havien d'anar salvant roques, branques o allunyar-se de les vores per no quedar-s'hi embarrancats.

I com més de pressa anaven i en més remolins entraven, més crits i més aldarull feien en una explosió d'alegria que contrastava amb l'avorrimient que fins aleshores aclaparava els nostres amics i els afonava cada vegada més en un pou de tedi i desesper.

Arribat un punt, aquells aventurers d'aigua dolça es deixaven caure a l'aigua per ser arrossegats per les aigües ara més assossegades mentre les imatges mostraven també paisatges d'aquell entorn natural feréstec encara, com també ho eren les contrades de Vistabella.

A la fi desembarcaven en un revolt d'aquell riu, es capbussaven novament a l'aigua i s'hi refrescaven amb una felicitat envejada per aquests tres elements de l'altre costat de la pantalla.

—Això està millor que la piscina —va dir un d'ells quan el programa va acabar.

—Sí... molt millor —assentí un segon.

—Ah, si tinguéssim un riu com eixe! —digué el tercer.

—El tenim, faves, el tenim! —digué Agustí exaltat—. Anem, anem fora...